Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Grundtvig, Johan Diderik Nicolai Blicher

Titel: BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Grundtvig, Johan Diderik Nicolai Blicher (1850-10-26)

Citation: Grundtvig, Johan Diderik Nicolai Blicher: ”BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Grundtvig, Johan Diderik Nicolai Blicher (1850-10-26)”, i *N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling*, G. E. C. Gads Forlag, s. 478. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001991765-000-shoot-L0019917650000317.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Fra Johan Grundtvig til faderen.
Slesvig d. 26 October 1850.

Kjære Fader!

Tak fordi du forleden lod mig atter høre personlig fra dig, vi leve her saa eensomt midt imellem Tusinder, at det er en sand Fest og nok til at gjøre os glade en heel Dag, naar vi faae Brev hjemmefra. Jeg vil derfor ogsaa gjøre Mit til, at I derhjemme kan have saa megen Opfordring som muligt til at skrive. Vi sidde her just i Aften i vor gode Ro her i vor herskabelige Lejlighed i Fredriksberg, Svendsen, Svend og jeg, have læst de nyeste Aviser fra Kbhn. og ærgret os over, atter at være bleven skuffede i Haabet om glædelige Nyheder. Her gaaer i Aften det Rygte, at Krigsministeren har advaret Overcommandoen om, at Villisen vilde en af Dagene forsøge et Angreb paa vor Stilling her i Centrum. Skjøndt det just ikke er meget rimeligt, ikke fordi vor Stilling her er uindtagelig, men fordi det ikke synes at staae saa slet med Oprørernes Sag nu for Tiden, at de skulle have Lyst til [at] vove deres hele Armee paa eet Træk. Imidlertid kan man jo vente Alt af de forvovne Kroppe, thi Mod have de, det maa man lade dem; men jeg haaber da til Gud, at de ligesaalidt denne Gang som de tidligere ville have ham og Lykken med sig. Vi have nu vundet omtrent hvad vi vilde, Slesvigs Besiddelse, men desværre, ligesom vi komme Vinteren nærmere, bliver det stedse vanskeligere og betænkeligere at holde denne Stilling, ikke at tale om et Vinterfelttogs øvrige Besværligheder i vort fugtige og usunde Klima. Et Vinterfelttog i en streng Vinter er ikke nær saa skadelig for en Armee som i vort almindelige Vintervejr med Regn og Slud. Hos os har vi saaledes 9 af 100 syge og det skal være det Samme over hele Armeen, og giver en betydelig Formindskelse i den kampdygtige Styrke; naar Armeen beregnes til 40.000 Md., vil det ialt være 3,600 Mand, altsaa kun 36,400 tilbage. Af Saarede har vi fremdeles endnu det samme Antal, 3,600, og naar de fradrages, bliver saaledes kun 32,800 tilbage; og herfra maa endnu drages den ligefremme Afgang ved Døde og Udygtige, idetmindste 4 af 100, ialt 1600, altsaa 31,200 tilbage; og da Armeen siden Krigens Udbrud iaar aldeles ingen Tilgang har havt af Recruter, kan det ikke nægtes, at vore Rækker fortiden ere betydelig fortyndede, om det end ikke er sandt, som man vil sige, at Slesvigholstenerne i dette Øjeblik have en større Armee paa Benene end vi. Og skulle vi længe blive liggende og gjøre Forposttjeneste som nu, maa vi jo desværre vente allene af Sygdom at unddrages endnu et betydeligt Antal Stridsmænd. Det vildes. 479derfor sikkert være meget ønskeligt for os, om vi kunde faae en Vaabenhvile istand for Vinteren paa Grundvold af de nærværende Forhold og med nogenlunde Sikkerhed for at den ikke en skjøn Dag uden videre blev brudt af den æreløse Oprørshær. Men det er vel neppe til at vente; de kunne jo ligge ganske roligt og mageligt i og bag Rendsborg og blot en Gang imellem gjøre en Feltmanøvre, som de kalde det, op imod os, saa ere vi jo nødte til den hele Tid at udmatte os ved Forposttjeneste paa hele vor lange Linie, medens de efter Behag kunne gjøre et alvorligt Angreb, eller gaae tilbage igien, uden at vove synderligt. Her vide vi aldeles intet, uden at der fra Krigsministeriets Side gjøres Alt for at gjøre et Vinterfelttog udholdeligt, anskaffes og uddeles uldne Tæpper og Lejrsække til Forposterne etc. men veed I dog ikke i Kbhn. endnu, hvordan vore Sager egenlig staae? af Bladene skal man ikke blive klog derpaa, der har jeg kun den daglige Ærgrelse at læse alle de velvillige engelske Bladartikler uden Resultat, som nu i 2 Aar har været vore Blades Hovedkilde. Det synes mig dog, som om det maatte være muligt for vort Ministerium at drive det til en Afgjørelse fra Stormagternes Side, i Ungarn, Baden, Italien etc. have de været meget expedite med at kue Oprør og bringe Rolighed tilveje, og hvorfor skal saa dog det lille Danmark være Stedbarn? Vistnok var det allerbedst, om vi uden anden Hjelp kunde klare Sagen, men saalænge Tydskland skal vedblive at kunne sende alle sine overflødige Penge og alle sine Vagabonder ind imod os, kan det dog ingen ret Ende faae, men seer ud til at blive idetmindste en Syvaarskrig.

Vi have i den senere Tid havt det temmeligt roligt, kun paa enkelte Punkter finde der daglig smaae Skærmydsler Sted, navnlig ved Krop og Breckendorf. Det Første kjender jeg bedst til, da vi gjør Forpost derimod og det er et comisk Punkt. Byen ligger omtr. midt mellem Slesvig og Rendsborg og lidt højere end den øvrige Hede, saa at man fra Krop Kirketaarn kan oversee baade vor Stilling ved Dannevirke og Slesvigholstenernes foran Rendsborg. Begge Parter ville derfor være i Besiddelse af denne By, men den ligger for langt udenfor vor Linie til at vi kunne egenlig besætte den, og vi indskrænke os derfor til, hver Morgen ved Daggry at sende en Afdeling Cavalieri og Infanteri derned, (1 Miil udenfor vore Forposter) drive Tydskerne ud, der stadig sende et Commando derop om Natten, og udsætte vore Caval leriposter paa den anden Side ved Kropperbusch-Kro. Undertiden gaae Tydskerne strax tilbage, men undertiden gjør de Modstand, og gjøre endog Forsøg paa at afskære den lille Afdeling,s. 480der er sendt derud, uden at det dog hidtil er lykkedes dem at gjøre os noget Afbræk. — Mit Compagni har hidtil, naar det har været paa Forpost, stadig havt denne Morgentour, og sidste Gang var vi saa heldige at faae en 12 til 14 Stykker af deres Dragoner med Heste og Alt, som ikke kunde slippe væk da vore Dragoner huggede ind, og vi Infanterister saa gav dem en Salve med paa Rejsen fra et Huus, de skulde forbi paa Tilbagevejen, og hvor vi havde lagt os paa Luur. Desværre fik de ved den Lejlighed ogsaa et Par af Vore, der kom for langt frem. Lignende Historier have vi hvert Øjeblik, om end ikke altid med saa heldigt Resultat; almindeligviis slippe begge Parter temmelig heelskindede derfra.

Skjøndt vi have det temmelig strængt her, er Soldaterne dog ved godt Mod og holde Humøret vedlige i en mærkværdig Grad, de maae jo døje en Deel af Kulde og Fugtighed, men saalænge de ikke maae sulte, men som nu derimod faae udmærket god Føde, kan man byde den danske Soldat ubegribeligt Meget af andre Ubehageligheder.

Det glæder mig meget, at du har faaet dit Bibliothek, som jeg ogsaa har en gammel Kjærlighed til, saa godt flyttet. Du har vel faaet ganske god Plads til det i Eders ny Bolig, som jeg meget længes efter at see. Dit Digt over Vilhelm og over Ernesto Dalgas fik jeg at see i de sidste Danskere, Moder sendte os og syntes meget godt om dem begge to, navnlig glædede din Udtalelse om Vilhelm mig meg[et].

Vil Du hilse Moder og Møllerfolkene mange Gange fra mig, ligesom Tante Jane. Lev nu vel! og Gud bevare baade dig og os Alle, og give, at vi snart atter kunde sees i Hjemmet, om end kun for en kortere Tid.

Din hengivne ældste Søn
Johan Grundtvig.